

James Patterson
& Maxine Paetro

De vijftiende affaire

Vertaald door Waldemar Noë

2016

AMSTERDAM

Voor vrienden van de Women's Murder Club

DEEL 1

HOOFDSTUK 1

Alison Muller was geen klassieke schoonheid, maar met haar wapperende blonde lokken en een pony die over het aansluitende montuur van haar Gucci-zonnebril viel, was ze een opvallende verschijning. Haar zwartleren A-lijn jas kwam tot boven de knie van haar skinny jeans en het staccato geklik van haar hooggehakte laarzen benadrukte haar zelfverzekerde tred.

Die middag baande Ali zich een weg door de goudgetinte lobby van het San Francisco's Four Seasons Hotel en nam ze iedere man, iedere vrouw en ieder kind in zich op. Ze keek naar de rij bij de receptie en naar de mensen die onderuitgezakt in de stoelen voor de open haard hingen. Ze registreerde toeristen en zakenmensen terwijl ze telefoneerde met haar echtgenoot en hun jongste dochtertje, Mitzi. Ze negeerde de blikken van mannen die hun ogen niet van haar konden afhouden.

'Ik ben het niet vergeten, Mitz,' zei Ali tegen haar vijfjarige dochter. 'Maar ik heb me vergist.'

'Je bent het wél vergeten,' volhardde haar dochter.

'Helemaal niet. Ik dacht dat morgen de grote dag was.'

'Iedereen wilde weten waar je was,' jammerde haar dochter.

'Ik zal het goedmaken, liefje,' zei Ali.

‘Wanneer dan? Hoe dan?’

Ali’s gedachten waren al bij de man die in een kamer op de veertiende verdieping op haar wachtte.

‘Geef me papa nog even,’ zei Ali.

Ze liep langs de indrukwekkende expositie van moderne kunst en bereikte de rij voor de lift links achter in de lobby. Ze stond stil achter een stel dat op de lift wachtte. Ze waren Frans, ze bespraken hun dinerplannen en besloten dat ze genoeg tijd hadden om te douchen en zich om te kleden.

Ali keek op haar telefoon, checkte haar e-mail, las de hoofdpunten van de *Investors Business Daily* en de sms van Michael waarin hij vroeg of ze was verdwaald. Ali’s echtgenoot kwam weer aan de lijn.

‘Ik heb mijn best gedaan,’ zei hij. ‘Maar ze is ontroostbaar.’

‘Dat kun jij wel oplossen, schat. Dat weet ik zeker. Als ik thuis ben koop ik wel iets op internet voor haar.’

‘En wanneer is dat?’ vroeg haar echtgenoot.

Jezus. De vragen. Altijd weer die vragen.

‘Na het eten,’ antwoordde Ali. ‘Het spijt me. Ik zou je niet laten zitten als het niet belangrijk was.’

De liftdeuren gingen open.

‘Ik moet gaan.’

Haar man zei: ‘Zeg Mitzi even gedag.’

Shit.

Ze zei: ‘Wacht. Ik heb even geen bereik meer.’

Ali stapte de lift in en stond met haar rug naar de hoek, haar jas viel open waardoor de kolf van een pistool achter haar tailleband zichtbaar werd. De deuren gingen dicht en de liftkooi zoefde snel en geruisloos omhoog.

Ali stapte op de veertiende verdieping uit en sprak met haar dochter terwijl ze over het hoogpolige tapijt de gang in liep.

‘Mitzi?’

Ze bereikte kamer 1420 en klopte aan, de deur ging meteen open.

Ali zei in haar telefoon: ‘Gefeliciteerd met je verjaardag. Tot snel. Kus, kus. Dag, dag.’

Ze verbrak de verbinding en liep de kamer in, en terwijl ze in Michaels armen viel, trapte ze de deur achter zich dicht.

‘Je bent laat,’ zei hij.

HOOFDSTUK 2

Michael Chan zette Ali's zonnebril af en zijn adem stokte. Hij kon deze vrouw niet vergeten – en hij had het geprobeerd. Ze lachte naar hem; hij nam haar gezicht tussen zijn handen en kuste haar.

Een kus was genoeg om het vuur te doen ontbranden. Michael tilde Ali op, ze sloeg haar benen om zijn middel en hij droeg haar de luxueuze suite in met uitzicht op de pastelkleurige zonsondergang boven San Francisco.

Chan lette niet op het uitzicht. Ali rook naar orchideeën of een andere exotische bloem en ze likte zijn oor.

‘Je bent geweldig,’ mompelde hij. ‘Je bent echt geweldig.’

Ze hijgde toen hij zich vooroverboog en haar op het bed legde.

‘Wacht,’ zei ze.

‘Natuurlijk. Ik ben een geduldig man,’ zei hij. Zijn bloed kolkte en hij kon maar aan één ding denken. Hij zette zijn handen op zijn heupen en keek wat ze zou doen.

Ze keek naar hem op en liet haar warme blik over zijn lichaam en zijn krachtige gelaatstrekken gaan alsof ze hem wilde memoriseren. Ze ontmoetten elkaar onregelmatig, maar als ze elkaar zagen deden ze alsof ze vreemden voor elkaar waren. Dat was hun spel.

‘Vertel me tenminste hoe je heet,’ zei ze.

‘Jij eerst.’

Hij trok haar laarzen uit en gooide ze aan de kant. Ze ging zitten, wurmde zich uit haar jas en trok hem op de rand van het bed. Hij pakte het pistool uit haar tailleband, keek in de loop, rook eraan en zette de veiligheidspal erop.

‘Interessant,’ zei hij. ‘Handgemaakt.’

Hij ging naast haar op het bed zitten en zei haar te gaan liggen. Hij ging naast haar liggen en veegde de pony uit haar ogen.

‘Je naam.’

Ze boog zich naar beneden en liet haar hand over de voorkant van zijn broek gaan. Hij greep haar pols vast.

Ze zei: ‘Hmmm, ik ben Renata.’

‘Giovanni,’ zei hij. ‘Prins van Gorgonzola.’

Ze lachte. Het was een overdreven lach. ‘Eindelijk ontmoet ik de Prins der Kazen.’

Michael bleef serieus kijken. ‘Dat klopt. En je moet iemand met blauw bloed nooit laten wachten.’

Hij streelde haar wang en zijn vingers daalden af in de kraag van haar blouse.

‘Ik denk dat ik je een keer eerder heb ontmoet,’ zei ze.

Hij maakte de paarlemoeren knoopjes los.

‘Dat denk ik niet,’ zei hij. ‘Dat zou ik me herinneren.’

Hij liet zijn hand over haar borsten glijden. Hij pakte haar haren bijeen, wikkelde ze om zijn linkerhand en trok haar hoofd naar achteren.

Ze kreunde en zei: ‘Je betaalde me drie goudstukken. Ik kwam naar je hotelkamer met uitzicht op’ – ze zuchtte – ‘de Trevifontein.’

‘Ik ben nooit in Rome geweest,’ zei hij.

Hij draaide haar hoofd zodat ze niet naar hem kon kijken.

Zijn hand streekte langs haar lichaam tot aan haar dijen en weer terug omhoog. Hij genoot van de zachte geluiden die ze maakte terwijl ze van hem probeerde weg te draaien.

‘Heb je het je echtgenoot verteld?’

‘Waarom vraag je dat?’ zei ze.

‘Omdat ik wil dat hij je het huis uit gooit.’

Hij maakte de knoop van haar jeans los, trok de rits naar beneden, ging staan, trok haar jeans uit en ontkleedde zichzelf.

Hij hoorde het geluid bij de deur niet.

Dat was niets voor hem. Zijn zintuigen waren goed ontwikkeld, maar ze waren op iets anders gericht. Ali keek naar hem op met – wat was die blik in haar ogen?

Ze zei: ‘Ik hoorde een sleutelpasje.’

Een stem riep: ‘Huishoudelijke dienst.’

Chan zei: ‘Ik heb de deur niet op slot gedaan. Jij?’

Ali zei: ‘God, nee.’

Chan riep: ‘Kom later terug,’ maar de deur ging al open en het schoonmaakarretje hobbelde over de drempel. Hij griste zijn broek van de vloer, hield hem voor zich en liep naar het halletje.

Hij schreeuwde: ‘Nee! Wacht!’

De drie schoten waren nauwelijks hoorbaar door de geluiddemper. Als Michael Chan de moordenaar al kende, maakte dat nu niets meer uit.

Het licht ging uit.

Einde verhaal.

Michael Chan was niet meer.

HOOFDSTUK 3

Het was een heftige week geweest en het was pas maandag.

Mijn partner Rich Conklin en ik hadden net een getuigenis afgelegd tegen Edward 'Ted' Swanson, een agent die in de loop der tijd achttien mensen de dood in had gejaagd totdat het vuurgevecht met een roofzuchtige drugsbaron genaamd Kingfisher Swanson buitenspel had gezet.

Iedereen binnen het SFPD had Swanson als een topagent beschouwd. We mochten hem graag en respecteerden hem. Dus toen mijn partner en ik hem ontmaskerden als een psychopaat met een politiepenning, waren we geschokt en vertoewardigd.

Tijdens Swansons criminele strooptocht had hij meer dan vijf miljoen dollar aan drugs en cash van Kingfisher gestolen, en deze drugsbaron met een moordzuchtige reputatie aan de gehele westkust, had zijn verlies niet als 'bedrijfsrisico' afgeschreven.

Toen Swanson na het vuurgevecht in comateuze toestand op de intensive care lag, bedacht Kingfisher dat hij de meeste kans maakte zijn bezittingen terug te krijgen door de leider van het onderzoek met de dood te bedreigen.

En die leider was ik.

Zijn telefoontjes waren onvoorspelbaar, niet te traceren en zeer bedreigend.

Rond de tijd dat Swanson uit het ziekenhuis werd ontslagen en wegens drugshandel en moord werd aangeklaagd, hielden de telefoontjes van Kingfisher op. Een week later vond de Mexicaanse politie in Baja het lichaam van Kingfisher in een ondiepe kuil. Was het echt voorbij?

Soms veroorzaken angstaanjagende gebeurtenissen naschokken als je je realiseert hoe slecht dingen hadden kunnen aflopen. Kingfishers bedreigingen hadden zich diep in mijn zenuwstelsel verankerd en nu ik ervan verlost was, kon ik me ontspannen.

Gebeurtenissen die op het moment zelf ongevaarlijk lijken, kunnen daarentegen een grote impact hebben.

En dat was in het geval van Swanson.

Een foute agent die alles aan het wankelen brengt: vriendschappen, het vertrouwen van de burgers en het geloof in je eigen mensenkennis. Ik dacht dat ik vandaag een goede getuigenis tegen Swanson had afgelegd. Ik hoopte het. Richie was geweldig geweest, dat was zeker, en nu was het aan de jury om te beslissen of Swanson al dan niet schuldig was.

Mijn partner zei: ‘Onze taak zit erop, Lindsay. Tijd om verder te gaan.’

Toen ik om iets over zessen uitcheckte bij de Hall of Justice, sms’te mijn echtgenoot me om te zeggen dat hij laat thuis zou zijn en dat er een gebraden kip in de koelkast lag.

Verdomme.

Ik was teleurgesteld dat ik Joe niet zou zien, maar toen ik het grijze granieten gebouw verliet en de heldere zomeravond in stapte, bedacht ik een ander scenario. In plaats van met z’n drieën kip eten, zou ik van een rustige maaltijd met mijn dochtertje genieten en zo’n drie uur later zou ik in dromenland zijn, op zijn hoogst.

Op het moment dat ik het gaspedaal van mijn oude Explorer dieper intrapte nadat ik me door de chaos van het spitsuur op Bryant had gemanoeuvreerd, belde mijn baas.

Tegen beter weten in nam ik op.

‘Boxer,’ zei Brady, ‘er is zojuist iets vreselijks voorgevallen in het Four Seasons. Je moet ernaartoe.’

Daar ging mijn scenario van mijn kleine meisje in een schone pyjama, en ik met een glas chardonnay in mijn hand. Maar Moordzaken was onderbezet, mijn partner en ik hadden even adempauze en Brady was een goede inspecteur.

Ik zei: ‘Heb je Conklin te pakken kunnen krijgen?’

‘Hij is onderweg,’ zei Brady.

Ik maakte rechtsomkeert op Geary en twintig minuten later ontmoette ik mijn partner in de chique lobby van het Four Seasons Hotel. Conklin was net zo moe als ik, maar hem stond het beter.

‘Overwerktoeslag, Lindsay.’

‘Hoera,’ zei ik zonder enig enthousiasme.

‘Wat zei Brady tegen je?’

‘Dat we slim, grondig en snel moeten zijn.’

‘In plaats van wat? Dom, slordig en langzaam?’

Richie lachte. ‘Hij zei dat het Four Seasons weer rust in de tent wil.’

We namen de lift naar de veertiende verdieping en toen de deuren opengingen zagen we dat de gang was afgezet. Politieagenten stonden in afwachting van ons tegen de muren naast de liftdeuren geleund.

Conklin en ik glipten onder het politielint door, knikten naar agenten die we kenden en vervolgden onze weg naar de geopende deur met het cijfer 1420 erop.

De agent naast de deur registreerde onze komst in het log-

boek en ik vroeg hem: 'Wie heeft alarm geslagen?'

'Het hoofd van de beveiliging. Hij had klachten over ge-
weerschoten gekregen.'

'Hoe ernstig is het?'

'Ernstig genoeg,' zei hij.

'We gaan kijken,' zei ik.

HOOFDSTUK 4

De hoofdagent stapte opzij waardoor op zo'n vierenhalf meter afstand een naakt mannenlichaam zichtbaar werd dat op zijn rug in de luxueuze hotelsuite lag. Hij was eenmaal in zijn voorhoofd geschoten, eenmaal in zijn rechteroog en een andere kogel had zich in zijn borst geboord.

Ik zei tegen Conklin: 'Wat denk je? Midden dertig? Aziatisch?'

Conklin knikte en zei: 'Dat is een duur horloge. Hij draagt een trouwring. Het lijkt me geen roofoverval.'

Iemand riep mijn naam.

Charlie Clapper, hoofd van San Francisco's forensische dienst, kwam tevoorschijn uit een hoek van de suite. 'Boxer,' zei Clapper. 'Conklin. Welkom in het Four Seasons. Hoe kunnen we jullie verblijf hier nog aangenamer maken?'

Ik zei: 'Zeg me dat je het slachtoffer hebt geïdentificeerd en dat je de dader hebt opgepakt. En dat die heeft bekend, natuurlijk.'

Clapper is een voormalig agent Moordzaken, een professional die weet wat hij doet en dat niet meer hoeft te bewijzen. Hij lachte en zei: 'Wonderen bestaan – maar niet hier. Niet vandaag.'

Ik keek achter Clapper. Er werden lampen neergezet en forensisch rechercheurs onderzochten de duur ingerichte suite

met haar geïsoleerde ramen en het weidse uitzicht over de stad. Er lag veel bloed rond en onder het slachtoffer maar de rest van de kamer leek brandschoon.

Ik nam het zilverblauwe tapijt en de stoffering in me op, het licht gekreukte beddengoed, de spreid die nog op zijn plek lag. Ik zag geen wijnflessen of resten van een hotelmaaltijd en de tv stond uit.

Het leek alsof kamer 1420 voordat de moord plaatsvond slechts kort in gebruik was geweest.

Conklin vroeg Clapper of hij snel wilde vertellen wat hij tot nu toe wist.

Clapper zei: ‘Om te beginnen lijkt het erop dat ons slachtoffer gezelschap had. We vonden verse lipsticksporen en enkele lange blonde haren op een kussen. Er is geen portefeuille gevonden en geen koffer, geen papieren, geen kleding, geen schoenen.’

‘Geweldige oogst,’ zei Conklin.

Clapper ging verder. ‘Deze meneer checkte in onder de naam Gregory Wang. Hij gebruikte een creditcard met die naam en het geld werd afgeschreven, maar er woont geen Gregory Wang op het adres van de creditcard of waar dan ook.’

De kamer is ook opvallend goed schoongemaakt. Geen oude of verse vingerafdrukken. De toegang werd verschaft door een sleutelpas die op naam staat van ene Maria Silva, een schoonmaakster. Mevrouw Silva heeft nu geen dienst en neemt haar telefoon niet op. Een patrouilleauto is op weg naar haar huis.’

‘En hoe zit het met zijn vingerafdrukken?’ vroeg Conklin, doelend op het slachtoffer.

‘We hebben zijn vingerafdrukken door de database gehaald

en daar kwam niets uit. Hij zit niet in het systeem, hij heeft niet in het leger gezeten of lesgegeven op een basisschool en hij is nooit gearresteerd geweest. Wacht. Er is nog iets,' zei Clapper. 'Hiernaast is een totaal verschillende plaats delict. Dat kan geen toeval zijn, maar op dit moment zie ik het verband niet.'

HOOFDSTUK 5

Dr. Claire Washburn, hoofd van San Francisco's Medical Examiners en mijn beste vriendin, wachtte in de aangrenzende kamer op ons drieën. Ze hield haar bebloede handschoenen op om te laten zien waarom ze me niet kon omhelzen.

'Kijk snel en goed,' zei ze. 'Ik sta op het punt de lichamen te verplaatsen.'

Lichamen? Meerdere?

Deze kamer was kleiner maar leek precies op de kamer die we net hadden verlaten. Hetzelfde kleurenpalet, hetzelfde opgemaakte bed en hetzelfde uitzicht over de stad.

Maar tweemaal het aantal slachtoffers.

Er lagen twee lichamen op het lichtblauwe tapijt, een jonge zwarte man en een jonge blanke vrouw, ze leken in de twintig.

Beiden waren gekleed in wat je doorsnee vrijetijdskleding zou noemen. Het meisje droeg een pastelkleurige geruite katoenen bloes en jeans, het rode haar lag als een waaier rond haar hoofd, een verbaasde uitdrukking op haar gezicht. De jongen was gekleed in een zwarte corduroybroek en over zijn t-shirt droeg hij een blauwe sweater met v-hals. Hij had hardloopschoenen aan.

Volgens mij had het mannelijke slachtoffer aan het bureau gezeten en het vrouwelijke slachtoffer in een stoel naast de

salontafel. Aan de manier waarop hun lichamen lagen dacht ik te zien dat ze waren opgesprongen toen ze een indringer hoorden en daarna werden ze neergeschoten. De kogels hadden hun bovenlichamen en de stoelen waarop ze hadden gezeten geraakt.

Hun bloedspetters zaten op de muren en de meubels, maar ik zag geen kogelhulzen.

Ik vroeg Claire: 'Hoe lang geleden is het gebeurd?'

'Misschien een uur.'

'Identiteitsbewijzen?'

'Behalve die slachtoffers en de kleding die ze droegen, is er niets in de kamer gevonden.'

Clapper zei: 'Ik heb hun vingerafdrukken door de database gehaald en er was geen match. Ze hebben onder valse namen ingecheckt. Ook hier is grondig gepoetst. Ik durf te beweren dat deze kamer schoner is dan hij ooit is geweest.'

Terwijl Claire en haar medewerkers de twee ongeïdentificeerde doden in lakens wikkelden en in lijkzakken stopten die ze dichttristten, zag ik snoeren en opladers op de vloer achter het bureau liggen.

Ik zei tegen mijn collega's: 'Kijk daar. Die jongelui hadden laptops. Voor zover ik begrijp kun je via internet zeer geavanceerde bewakingsapparatuur aansturen. Je kunt audio- en videoapparaten activeren door middel van een app.'

'Denk je dat de slachtoffers privédetectives waren?' vroeg Conklin.

'Als dat het geval is moeten er microcamera's in de kamer van de moord zijn.'

Clapper zei: 'Ik ben al weg.'

Hij ging op onderzoek uit en keerde enkele minuten later met drie kleine af luisterapparaatjes terug: een had hij uit een

wandlamp boven de badkamerspiegel geplukt, de tweede uit de bureaulamp en de derde uit een ventilatierooster.

‘Geheel in stijl; er zitten geen vingerafdrukken op,’ zei Clapper.

Ik belde inspecteur Brady en bracht hem snel op de hoogte. Daarna sms’te ik Joe om te zeggen dat het waarschijnlijk nachtwerk werd. Ten slotte belde ik mevrouw Rose, een schattige oude dame, haar appartement ligt tegenover het onze en grenst aan dezelfde hal. Ze was de oppas van onze dochter geworden.

‘Kunt u wat langer blijven?’ vroeg ik haar. ‘Ik denk dat mijn maaltijd de koelkast in kan.’

‘Ik heb die kip speciaal voor jou gebraden,’ zei ze lachend.

‘Met spaetzle?’

‘Natuurlijk.’

Ik beloofde mevrouw Rose dat ik haar een belletje zou geven als ik naar huis kwam. Toen belde en sms’te ik Joe opnieuw. Hij nam niet op en sms’te niet terug.

Waar hing mijn echtgenoot uit? Waarom belde hij me niet?

Conklin zei tegen me: ‘De beveiligingsdienst heeft ons nodig, Linds. Het is dringend.’